

TĀHEKE

NR. 1 1970

V. I. LENINI
100.
SÜNNIAASTA-
PÄEVA EEL

LENINI MÄE- TIPUL

Suvepäeval pakkisid spordiühingu «Kalev» alpinistid seljakottidesse raudteravikega rännusaapad ja mägironimisvarustuse. Neid oli neliteist, kes Eestist läksid tuhandete kilomeetrite kaugusele Tadžikistani ja Kirgiisia piirimaile. Seal mägedes asub Nõukogude Liidu üks kõrgemaid mäetippe. Kui nõukogude alpinistid 1934. aastal esmakordselt selle mäetipu vallutasid, andsid nad talle meie partei ja riigi rajaja auks L e n i n i nime. Nüüd otsustasid ka eesti alpinistid mäehiiglase tippu tõusta.

Kaugelt vaadates on mäed imeilusad. Nad näivad helesinised, peas valged lumemütsid. Nad nagu meelitaksid inimesi üles ronima. Kuid alpinistid teavad, et ainult terved, tugevad ja julged inimesed suudavad mägede tippu jõuda.

Enne mäketõusmist puhati. Tõusu alustati varahommikul. Selja taha jäid metsad ja lilledest kirendavad aasad. Asemele tulid kivid. Ikka sagedamini kerkisid ronijate ette kõrged ja siledad kaljuseinad. Tuli astuda väga ettevaatlikult, et kaljunukilt ei libiseks. Aegajalt võeti appi kirka ja raiuti kiviseina astmeid, kuhu jalgadega toetada. Nii liiguti pikkamisi edasi. Käidi hanerivis. Tugeva köie

abil oldi üksteisega ühendatud, et sõpra vajaduse korral kiiresti abistada. Lumised ja libedad kaljud sundisid alpiniste üha sagedamini puhkama.

Korraga tõusis lumetorm. Alpinistid otsisid varjulise koha ja ootasid tormi vaibumist. Terve ööpäeva kihutas tuul mööda mägesid ja mässas lumega, enne kui järele jättis. Nüüd võisid alpinistid telkidest välja tulla ja teekonda jätkata. Neljandal päeval jõudis kätte oodatud hetk. Veel mõned sammud ja seistigi Lenini mäetipul. Milline uhke vaade. Ümberringi lõputu avarus ning päikeses säravad jääliustikud. Sügaval jalge all ujusid pilved nagu suured õrnad siidrätikud.

Pärast üksteise õnnitlemist otsiti seljakotist välja Eesti NSV lipp. Suure kalju külge kinnitati ka pronksist medal, millele oli kirjutatud meie vabariigi nimi ja vanus.

Oli aeg mäetipuga hüvasti jätta ja laskuma hakata. Lenini mäetipule, rohkem kui 7 kilomeetri kõrgusele, aga jäi lehviv punalipp ja kaljusse medal — märgid meie vabariigi julgetest alpinistidest.

ERLA MALKOV

Illustreerinud U. KÜLV

R. SEPA foto

Lumeõis

TAHTSIN ÖUEST ÖIE TUUA,
SULLE KINGIKS ANDA,
AGA SEDA ÖIT EI SAAGI
SOOJA TUPPA KANDA.

LUMEÕIS ON LUMELAANES
NAGU TALVEIME.
KINGIN SULLE SELLE ÖIE —
AINULT LAANDE MINE!

Täheke

AIME MARIPUU

Hirte pidu

Meie maja hiired otsustasid peo pidada. Suure ja vägeva. Pool sahvrit pidi tühjaks söödama. Kõik kartulid keldris — hamba jälgedega ära märgitama. Ja kogu ümbruskonna hiirtele taheti kutsed viia.

Hiire-isa oli enne pidu palju tööd. Hiire-omal — veel rohkem. Kutseid läks jagama Piuks. Pisike ja rumal hiirepoeg.

Siis jõudis pidupäev kätte. Aga külalistest ei kippu ega kõppu. Hiire-isa polnud aega asja uurida — tema kärpis vurrusid. Hiire-omal samuti mitte — tema seadis saba rõngasse. Saatsid siis pisikesse Piuksu urust keldrisse kaema, kas keegi kohal. Piuks läks. Tagasi ei tulnud.

Hiire-isa sai vuntsid parajaks. Ei Piuksu kusagil. Läks poega otsima. Läks, aga tagasi ei tulnud. «Mis see siis olgu?» imestas hiire-ema, pahandaski pisut endamisi: «Küllap peavad pidu, aga mind ei kutsugi!»

Läks hiire-ema, saba kenasti rõngas, urust välja.

Ja mis ta nägi?

Keldris oli üksainus külaline. Naabrimaja kass Ints. Piuks oli suures kutsete jagamise tuhinas ka Intsu peole kutsunud. Meie maja aga sai sedamoodi kõigist hiirtest lahti.

Illustreerinud E. PIKK

HELJO MÄND

TUME

Laisk Päevatondike ärkas üles ja haigutas nagu igal hommikul kolmteist korda. Ta tahtis suu kinni panna ja silmad lahti teha, kuid suu haigutas edasi. Haigutas neljateistkümneandat korda, viieteistkümneandat korda, kuueistkümneandat korda, kuni lõpuks sai kaks korda kolmteist täis, mis teeb kokku täpselt kaksikümneend kuus haigutust.

«Mis minuga lahti on?» imestas Laisk Päevatondike, avas silmad ja imestas veel rohkem — kõik ta ümber oli tuhm ja hall. Voodi, kus ta magas, oli tumehall, tuba oli tumehall ja oli tumehallist veelgi tumedam.

«Kas ma hakkan vanaks jääma ja silmad ei seleta enam?» ehmus Laisk Päevatondike.

Ta tõstis ettevaatlikult algul ühe jala põrandale, siis teise, kuid jalad ei olnud kanged. Ta püüdis neile toetuda ja jäi püsti. Astus paar sammu edasi — jalad kandsid teda ilma kepitagi hästi.

«Tähendab, vana ma ei ole,» mõtles Laisk Päevatondike rõõmsalt ja muutus reipaks. «Hei! Kes siis seda halli mu tuppa ajab?» hüüdis ta kõvasti.

«Tere ööd!» hõikas Nahkhiir. «Mis sa siin torised?»

«Ei, nüüd on küll midagi ko-ko-korrast ära,» kogeles Laisk Päevatondike, «miks

sa pä-pä-päise päeva ajal ringi lendad?» «Oh-oh-hoo,» naeris Nahkhiir tiibu plakutades, «sa oled ennast kahe ööpäeva jooksul õige rumalaks maganud. Kuidas saab öösel päev olla?»

Laisk Päevatondike oli väga imestunud, et öö oli. Ta ei uskunud Nahkhiirt. Ta arvas, et Nahkhiir naljatab. Aga kuna Laisk Päevatondike oli väga laisk, siis ei viitsinud ta isegi vastu vaielda. Ta hakkas jälle haigutama. Haigutas kolmteist korda ja siis veel kolmteist korda.

«Võib-olla, vennas, on sul siiski õigus,» ütles ta lõpuks. «Kui oleks päev, siis ei oleks sa ju üleval. Tähendab, nüüd on öö. Mis ma öösel tegema hakkam, olen ju päevatondike?»

«Hakka öötundikeseks,» soovitas Nahkhiir, «öösel on hiiglama tore rumalakesi kollitada, saab palju nalja.»

Laisk Päevatondike hakkas otsustama. Otsustas ja otsustas, kuni lõpuks otsustaski öötundikeseks saada.

«Ma teen su nõuande järgi,» ütles Laisk Päevatondike, «aga enne pean magama. See suur mõtlemine väsitab mind pisut ära. Oeh-jah!»

Ja Laisk Päevatondike vajus tagasi tumehallile voodile, mis oli tumehallist toas, kus tumehallist aknast voogas sisse veel tumedamat ööd.

ADOLF RAMMO

Külmarohi

**KÜLMAROHI SEE, KUI VIRGALT VANTSID,
VAHEPEAL LÕÖD KEPSU, JÄNEST TANTSID,
KEKSID KENALT ORAVAT JA HUNTI
VÕI LÕÖD KITSEDEGA ÜHTE PUNTI.**

**KÜLMAROHI ON, KUI LUMES YUDID,
PÄRAST SEDA SOOJA TUPPA SUDID.**

Kringlipõis

**ÜKSKORD PÄEVAL, HÄRMASEL JA VINGEL,
MULLE SILMA HAKKAS KENA KRINGEL.**

**SUHKRUKRINGEL, KÕVAST KÜLMAST KANGE,
VEERES VUPS-VUPS VASTU... ÜLE HANGE!**

**VEERES JA SIIS PEHMES KINDALABAS
PIDAS ARU, KES TA KINNI KRABAS.**

**MINA, TEADAGI, EI PÜÜDNUD TEDA SÜÜA,
ALLES KODUS TAHTSIN HAMBAD KÜLGE LÜÜA.**

**PANIN KRINGLI KÕÖGIS KAUSI SISSE,
USKUSIN TA ÜLESSULAMISSE.**

**KUID KUS VARSTI TEGIN SUURED SILMAD:
KAUSIS ISTUS HOOPIS NAABRI ILMAR!**

HALL MUINASJUTT

KULDNE KUU

FRANTIŠEK TENČIK

Maailmas elas kord kuu. See kuu oli üleni kuldne. Ning ta tuli taevasse ainult öösel. Siis kui kõik juba magusalt magasid.

Tillukesed tibupojad oma ema kaisus.

Mesimummid mesipuudes.

Ja karukellad aasal rohu rüpes.

Tavaliselt magas ka Ivanek sel ajal.

Kuid ükskord juhtus nii, et Ivanek ärkas keset ööd äkki üles. Ta tegi silmad lahti. Ja mida ta nägi? — Aknast vaatas teda ümar kuldne kuu. Vaatas ja muigas.

«Ah siis niisugune sa oledki,» ütles Ivanek.

«Jah, just niisugune ma olen,» pilgutas kuu talle kavalalt oma kuldset silma ning oli samas kadunud. Kadunud mis kadunud.

«Kuu! Kuule, kuu!» hüüatas Ivanek. «Kuhu sa kadusid!»

Algul pistis kuu oma pontsaka põse pilve tagant välja. Siis säras taevas juba terve kuldne sirp. Ning lõpuks oli ta jälle üleni taevas. Nõnda ta nüüd seisis seal ja naeratas:

«Pilv peitis mu ära. Pilv. Ise ei peitnud ma end kusagile . . .»

Ja mitte keegi ei saanudki teada, et Ivanek kuuga juttu ajas. Sest ümberringi oli öö. Pimedast pimedam öö. Ja kõik magasid juba magusalt.

Tillukesed tibupojad oma ema kaisus.

Mesimummid mesipuudes.

Ja karukellad aasal rohu rüpes.

Ainult kuu ei maganud. Ning Ivanek ka mitte.

KUNINGA-
LINNA
LOOD

KALJU
KANGUR

Kuu kaevus

LINNAKAEVUL SÜDAÕÖL
JÕI RÄTSEP, KÄÄRID VÕÖL.

VAATAS KAEVU JA KOHKUS VÄGA:
«OH, HÄDA!
KUU ON KAEVU KUKKUNUD
JA VIST UPPUNUD!»

KÄES ROHUPEEKER,
JOOKSIS APTEEKER.

TÖTTAS TÜNDESEPP JA KÕIEPUNUJAGI
OLI TRAGI.

KARELDI RINGI JA KISATI,
KÕIS KAEVU VISATI.

Tõlkinud ANDRES JAAKSOO

IGAMEES TIRIS NII KUIS JAKSAS,
MISKI REBENES, KATKI PRAKSAS.

SELILI NAD KÕIK SIPLESID MAAS
JA NÄGID: KUU ON TAEVAS TAAS!

ÜKSTEIST KIITSID SIIS KOGU ÖÖ!
«OLI SEE VAST TÕÖ!»

Tuulelipud

LOSSI TORNITIPPUDEL
ON KODU TUULELIPPUDEL.

ELAS SEAL TUULELIPU-EMA
KOOS TUULELIPU-ISAGA
JA VÄIKE TUULELIPUPOISS,
KES VAHEL ARMASTAB KISADA.

Narri kitarr

ELAS KORD KUNINGA NARR,
KELLEL OLI KITARR.

OI, SEDA IMELIKKU
LUGU SELLE NARRIGA:
KÕIKE TA MÄNGIDA MÕISTIS KITARRIGA —
PALLI JA PEITUST JA PIMESIKKU
JA MUIDUGI MÕISTA KA NARRI...
ÕHTULGI PUGES SÄNGI TA,
KAELAS KITARR.
AINULT ÜHT, KITARRI,
EI MÕISTNUD MÄNGIDA
SEE NARR.

MÕNIKORD SEE VÄÄNKAEL
SILMITSEMA JÄÄB LINNA
JA MUUDKUI KEERUTAB KAELA
SIIA JA SINNA.

IKKA TUULELIPU-EMA
PEAB SIIS TÕRELEMA:

«OTSEKOHE JÄTA NEED TEMBUD,
KAS KUULED!
NIIMOODI KEEGI EI TEA,
KUST PUHUVAD TUULED...»

Hilinejad

IRA LEMBER

Tund oli juba alanud, kui Piret klassi ilmus. «Vabandage, et hilinesin,» ütles tüdruk, ise kõrvuni punastades, «buss ei tulnud.» «Istu kohale,» vastas õpetaja ja astus tahvli juurde. Vaevalt sai ta kriidi kätte võtta, kui uks avanes jälle ning Kadi ja Tiit tulid. «Vabandage, et hiljaks jäime,» vabandas Tiit mõlema eest, «ootasime bussi.» «Kas nüüd on kõik!» küsis õpetaja ja astus uuesti tahvli juurde. Samas avanes jälle uks ja sisse astus Jannu. «Kas ka sina ootasid bussi?» küsis õpetaja. «Sa elad nii lähedal, et oleksid jalgsigi õigeks ajaks jõudnud!» «Ootasin, jah, teistega koos bussi,» vastas Jannu. «Mitu bussi laskime mööda. Uut, lõotsaga bussi ei tulnud ja pidime kõik vanaga sõitma. Vabandage, et hiljaks jäin.» Jannu marssis kohale ja õpetaja sai tahvlile tähti kirjutama hakata.

ESIMENE PIONEER

LÕVI LÖRR JA JÄNES JASS

olid hirm-
sas hädas, sest Lõrril valu-
tas juba viiendat ööd ja
viiendat päeva hammas.
Jass sidus küll Lõrrile salli
ümber pea, et hammas
saaks sooja, aga valu löi
tulist tantsu edasi.

OLIVIA
SAAR

Lõrr ohkas ja oigas, Jass kurtis ja kaebas kaasa, sest ta tahtis sõpra kuidagimoodi aidata. Lõrril punase tuka alt vaatasid vastu kaks kurba silma ja kui Jass õigesti nägi, siis paistis seal paar pisikest pisaratki. Lõrr nutab! Kas tõesti maailma kõige suurem, kõige tugevam ja kõige julgem lõvi nutab!

Jassil hakkas Lõvist nii hale, et kukkus nurgas nuuksuma. Ja mine sa tea, kui kaua ta oleks niimoodi nuuksunud, kui poleks märganud, et Lõrr on vahepeal oigamise jätnud. «Kas valu läks üle!» oli Jass kõksti püsti. Lõvi Lõrr raputas raskelt lakka ja viipas Jassi lähemale. «Jass, püüa õige valu kin-

ni!» palus Lõrr ning ajas oma suure suu pärani. Jass otsis terve suu läbi, aga ei leidnud midagi, mis valu moodi välja oleks paistnud. «Ta on vist kuhugi peitu pugenud, küllap kükitab mõne suurema hamba augus,» arvas Jass. «Mis siis saab!» küsis Lõrr nõutult.

Igal aastal korraldab nukuteater lastele joonistusvõistluse. Siin pildil on kujutatud tegelased nukunäidendist «Pöörane päev». Katrin sai selle eest preemiaks raamatu ja aukirja.

RIÜLESANNE

Katrin ja Inga jõudsid nukuteatrisse tund aega enne etenduse algust. Teatri-ruumid olid alles tühjad.

Katrin ja Inga sidusid käisele korrapidajalindid. Lintidele oli tikitud teatri embleem — lõbus poisinägu.

«Sina, Inga, seisa täna trepile,» ütles tädi Ester. «Katrin hakkab kavalehti müüma. Varsti peaksid teatrikülalised tulema.»

Nad tulid tõepoolest. Kes isa-emaga, kes suurema õe või venna käekõrval. «Palun piletid,» ütles Inga, kui mõni laps tahtis temast mööda astuda. Aga enamasti nad ei astunud. Enamasti sirutasid väikesed külalised Ingale juba kaugelt piletid vastu.

Samal ajal kõlksus Katrini ees kopikakassa. Andis ikka hoolas olla, et kõik ostjad õigesti raha tagasi saaksid.

Kes Inga ja Katrin on, tahad sa nüüd muidugi teada! Inga ja Katrin on Tallinna 2. Keskkooli IV klassi oktoobrilap. . . Ei, ei, mis ma räägin! Tänavu on nad juba pioneerid. Aga nukuteatris korrapidamine on nende esimeseks pioneeriülesandeks. Ka kõik Inga ja Katrini klassikaaslased, kes koolis tublid, käivad kordamööda teatrirahvast abistamas. Nad seisavad vaheajal saalis ja vaatavad, et mudilased lavale ei roniks. Lava, nagu sa tead, on kõrgel, aga kõrgelt kukkudes võib haiget saada. Veel valvavad nad, et pisikesed poisid-tüdrukud trepil ei jookseks. Jalutusruumis väikesed lapsed tohivad natuke joosta. Inga ja Katrin on ise ka nukuteatrit teinud. Kui Inga väiksem oli, seadis ta kord vannilina toolikorjule nukulavaks, aga ise kükitas kõigi oma kummist loomadega lina taha. Kummist loomad siis ajasid juttu, tantsisid ja hullasid. Nüüd oskaksid tüdrukud oma nukke ja loomi hoopis paremini mängitada. Nad on ju lava taga näinud, kuidas päris näitlejad seda teevad.

Kas sina oled juba nukuteatris käinud!

Kui ei, mine kindlasti. Siis näed sa ka Ingat, Katrinit ja nende klassikaaslast, kes täidavad esimest pioneeriülesannet.

Täheke

«Tuleb arsti juurde minna, ega muud!» arvas Jass.

Oi, mis nüüd juhtus! Lõvi Lõrri turi tõusis turri ja silmades sähvisid valgud:

«Sinna mina ei lähe!»

«Miks!» piuksus Jass.

«Sellepärast et seal on puur, millega puuritakse.»

«Aga see puur on pisike nagu naelapea, mis see sinu

suurele hambale teeb!»

Lõvi Lõrr mõtles natuke ja ütles:

«Võib-olla ma siis homme lähen, kui ta nii väike on. Aga täna ära mulle sellest enam räägi!»

Nii möödus kuues päev ja valu läks aina hullemaks.

«Me peame ikka arsti juurde minema,» andis Jass jälle head nõu.

Illustreerinud V. HURT

SIILI TÖÖD

Joonistanud A. JÖERS

SEE JUHTUS SIIS, KUI , JA VEEL ÜKSMEELES ELASID. HOMMIKUL OOTAS JÄNEST , REBAST , KARU . JA KUI KESKPÄEVA NÄITAS, OLI KRAAMITUD, PÜHITUD, PESTUD. OLID VETT TÄIS, KUIVAS NÖÖRIL NING KÖÖGIUKSEL SEISIS JA HÖIKAS: „VALMIS , SÜÜA SAAB!” JUHTUS SEDA ILUSAT ELU NÄGEMA, SOOVIS KA NURGAS ASUPAIKA. HAKATI SIILILE TÖÖD JAGAMA. SIILI HOOLDE SAID JA , JA , , , , NING KA VEEL TAKKAOTSA. JÄRGMISEL HOMMIKUL JÄI VOODISSE VÄHKREMA, KOIKUSSE KÖHUTAMA, ASEMELE AELEMA. KUI NAD VIIMAKS ÜLES TÖUSID, OLI JUBA SÄÄRED TEINUD.

«Kui pisike see puur seal on!» tahtis Lõrr täpsemalt teada.

«Nii pisike nagu nõopnöelapea, mis see sinu suurele hambale teeb!»

Lõrr mõtles natuke ja ütles: «Võib-olla ma siis homme lähen, kui ta nii väike on.» Juba seitsmes päev oli

päral ning Lõvi Lõrril kanatus kogu aeg kahanes ja valu kogu aeg kasvas.

Kui Jass jälle arglikult arsti meelde tuletas, küsis Lõrr: «Kui pisike see puur päris täpselt on!»

«Nii pisike, et seda pole nähagi, mis see sinu suurele hambale teeb!»

Nüüd korjas Lõvi Lõrr kogu oma lõvijulguse kokku ja läks koos Jassiga Kure juurde, kes oli kohalik kogunud hambaarst.

Kurg kosis ja toksis kõik hambad läbi ja leidiski valu üles: see oli pugenud purihambasse peitu ning hoidis seal kümne küünega kinni.

Kurg pani puuri surisema ja suristas valu välja. Ja et ta sinna uuesti pesa ei saaks teha, kattis arst augu pealt plommiga kinni.

«Väljas!» ütles Kurg.

«Mis on väljas!» kokkus Lõrr.

«Valu on väljas!»

«Nii vaikselt tuli välja!»

imestas Lõrr ja oli rõõmus, et valust lahti sai.

Sellest käigust peale ei lükka Lõvi Lõrr enam ühtegi tegemist-toimetamist homse peale, vaid ütleb ikka, et mis täna tehtud, see homme hooleta.

Ja niimoodi öeldakse nüüd teil ja meil ja igal pool.

Majas on asula

Kaug-Põhjas on talv lõpu-
tult pikk. Mitu kuud kestab
pilkane polaaröö, valitsevad
pakane ja lumetormid. Asu-
lamajad on siin üksteisest
eemal. Palju parem, kui
terve asula oleks võimalikult
koos — mahuks kas või
ühte majja!

Niisugune ebatavaline maja-
asula ongi juba kavandatud.
Neljakorruelise rõngataoli-
se maja peal on läbipaistev
kuppel. Selle all on kunstli-
kust päikesest soojendatud
ja valgustatud siseõu, kus
kasvavad ilupuud ja -põõ-
sad. Maja alumisel korrusel
on töökojad ja kauplused,
ülemistel — eluruumid. Kar-
mil polaarjalvel väljuvad
maja-asulast ainult täiskas-
vanud inimesed. Nad käi-
vad lähedal asuvates kae-
vandustes või tehastes tööl.
Lastele on maja-asulas kool;
lasteaed, kino. Üksnes ilusa
ilmaga minnakse välja kel-
gutama või lumesõda pida-
ma.

ELLEN NIIT

JOOSU

Triinu ja Taavi toas
elab Joosu. Joosul
on pikad kõrvad.
Joosul on pikad
koivad. Joosul on
pehme kasukas
seljas ja mustad
silmad peas. Joosu
on lõbus jänesepoiss.
Triinu ja Taavi
jänesepoiss. Ühe
päeva istub Joosu
Triinu voodil.
Teise päeva
istub Joosu
Taavi voodil.
Ühe öö magab
Joosu Triinu
juures. Teise
öö magab Joosu
Taavi juures.
Joosu läheks
Triinu ja Taaviga
isegi kooli,
aga koolis
pole jänesed
lubatud.

Illustreerinud E. VALTER

JUHTUM METSATALUS

HOLGER PUKK

(Algus «Tähekeses» nr. 11 — 1969. a.)

Väljas tibas veel ainult peenikest vihma. Lapsed kahmasid tulekojast seenekorvid ja lippasid üle vesimärja karjamaa.

«Mis... sa... seal tegid?» lõõtsutas Miina.

«Kas... kas ta äkki meid ei näe...» ähkis Arvo.

Anti ei vastanud poolt sõnagi. Aina traavis kõigest hingest. Vähesed seenekribalad olid tal juba viimseni korvist välja karanud.

Karjamaa serval põõsaste vahel joosti peaaegu sülle püssiga mehele. Selle selja taga kõndis suur uhke hundikoer.

«Onu Kangur... Teie «Volga»... Üks mees... Keerasin kahel kummil ventiilid poolestsaadik välja... Ega ta kaugele... Kummid lähevad pikkamööda tühjaks...» lõõtsutas Anti ühe hingega.

Onu Kangur ei imestanud ega arutanud. Keeras kohe metsa poole.

Nüüd jooksid nad juba viiekesi. Märjad kuuseoksad soristasid otsekui kamalust vett kaela. Jalad olid põlvini märjad.

Arvo jäi korraks maha, aga siis tegi üksijäämise hirm talle jälle jalad alla.

Oligi kiira-käära metsatee. Sellel värsked autokummide jäljed.

Joosti edasi mööda kahte krähmulist triipu. Jalad platsusid poris. Lombid löid lainetama.

Ja siis! Ühe käanu tagant paistis helehall auto. Selle kõrval tõusis ja vajus roheka mantliga mehe selg. Mees pumpas kummidesse õhku.

«Vait, Kaaro!» sosistas onu Kangur koerale. Näitas siis käega, et lapsed paigale jääksid. Ise kadus Kaaroga madalate kuuskede vahele.

Hiilides lähenesid mees ja koer pumpajale. Jõudsid talle päris selja taha. «Jõudu!» hüüatas onu Kangur.

Võõras keeras rapsti ümber. Pump kukkus küljeli.

Ehmunud mehele vaataski vastu onu Kangru jahipüssi raud ja tasakesi urisev Kaaro.

«Mis te minu auto pärast nii palju vaeva näetel!» naeris onu Kangur nõnda sõbralikult, nagu oleks tegu hea tuttavaga. «Küll ma pumpan ise edasi. Ehk astute veidike kõrvale.»

Kui tummaks kokkunud võõras paar sammu eemale astus, käskis onu Kangur:

«Kaaro, valva!»

Ja onu Kangur hakkaski rahulikult pumpama. Nüüd arvas mees olevat paraja aja jalga lasta. Ent vaevalt sai ta end liigutada, kui Kaaro paljastas hambad ja lõrises nii kohutavalt, et mees ei julgenud enam kulmugi liigutada.

Pumpamise lõpetanud, tegi onu Kangur auto tagumise ukse lahti ja sõnas võõrale:

«Palun! Astuge sisse!»

«Peate mind lolliks või?» urises mees vastu.

«Ah arvasite heaks tõrkuda!» naeratas onu Kangur. «Sellest saame üle!»

Ta hüüatas käskivalt:

«Kaaro! Naks!»

Otsekohe laksatasid Kaaro hambad kokku just võõra kintsu kohal. Sentimeeter veel ja siis... Aga Kaaro tundis oma ametit hästi. Ta teadis, et «naks» tähendab ainult hirmutamist.

Ent mehele oli sellestki küllalt. Ta kobis kähku autosse. Kaaro hüppas talle järele ja võttis võõra kõrval istet.

«Ma soovitan teil end mõistlikult üleval pidada!» õpetas onu Kangur.

«Kaarole ei meeldi äkilised liigutused!»

Seejärel istus onu Kangur rooli taha, lapsed kolmekesi tema kõrvale. Sõit läks alevi poole. Seal oli kõige lähem miilitsajaoskond.

«Kuidas sa, Anti, selle peale tulid, et ventiilid lahti keerata?» päris onu Kangur.

«Ühed ulakad tegid isa «moskule» ükskord sihukese tembu!» seletas Anti.

Selja tagant oli kuulda vihast vandumist.

Onu Kangur tähendas üle öla:

«Palun viisakamalt! Kaaro võib pahandada. Tema ei ole jämedate väljendustega harjunud! Pealegi on meil noor daam autos!»

Vastuseks kostis Miina kihistamist.

(Lõpp.)

TEEME LAHTI POSTIPAEVNA!

Saime teada, et Sul on sünnipäev.
Palju õnne! Meil on klassis üks tüdruk,
Merle Eero, kes ka saab jaanuaris
kümneseks.

Veel kord Sulle

HURRAA! HURRAA! HURRAA!

Ja palju õnne!

Tallinna 44. Keskkooli III b klassi
oktoobrilaste nimel RIINA RUUBEL

Olin siis kümnene, kui isa mulle «Tä-
hekese» esimese numbri koju tõi.
Mäletan seda punakirevat numbrit
praegugi veel imehästi.
Nüüd olen mina kahekümnene, Sina
aga saad kümneseks. Kuigi minu jaoks
on nüüd palju teisigi ajakirju, lehitsen
ikka iga Sinu numbrit suure huviga.
Soovin Sulle palju õnne ja loodan, et
Sul leidub jaksu ka edaspidi pildikire-
vaks, lustakaks laste lõbustajaks jääda.

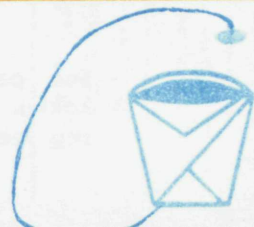
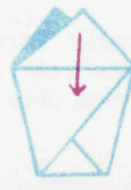
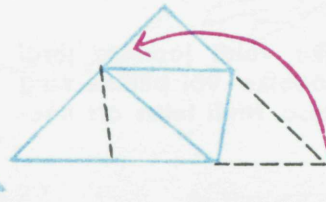
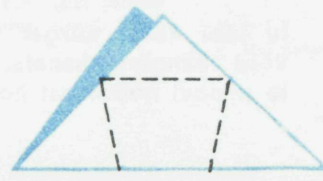
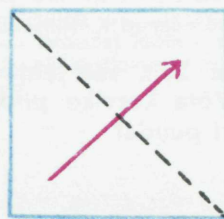
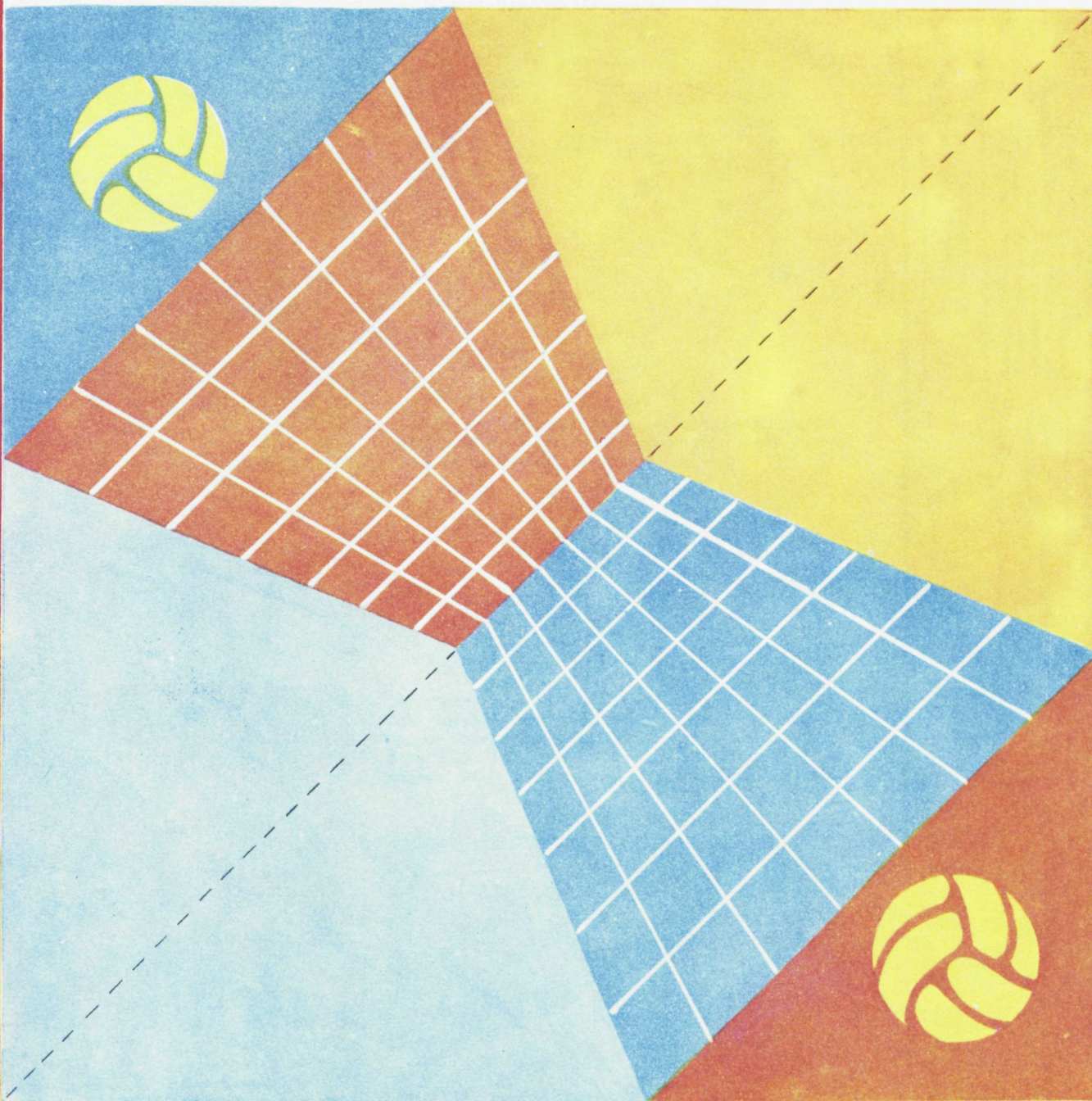
JAAAN TAMMSAAR

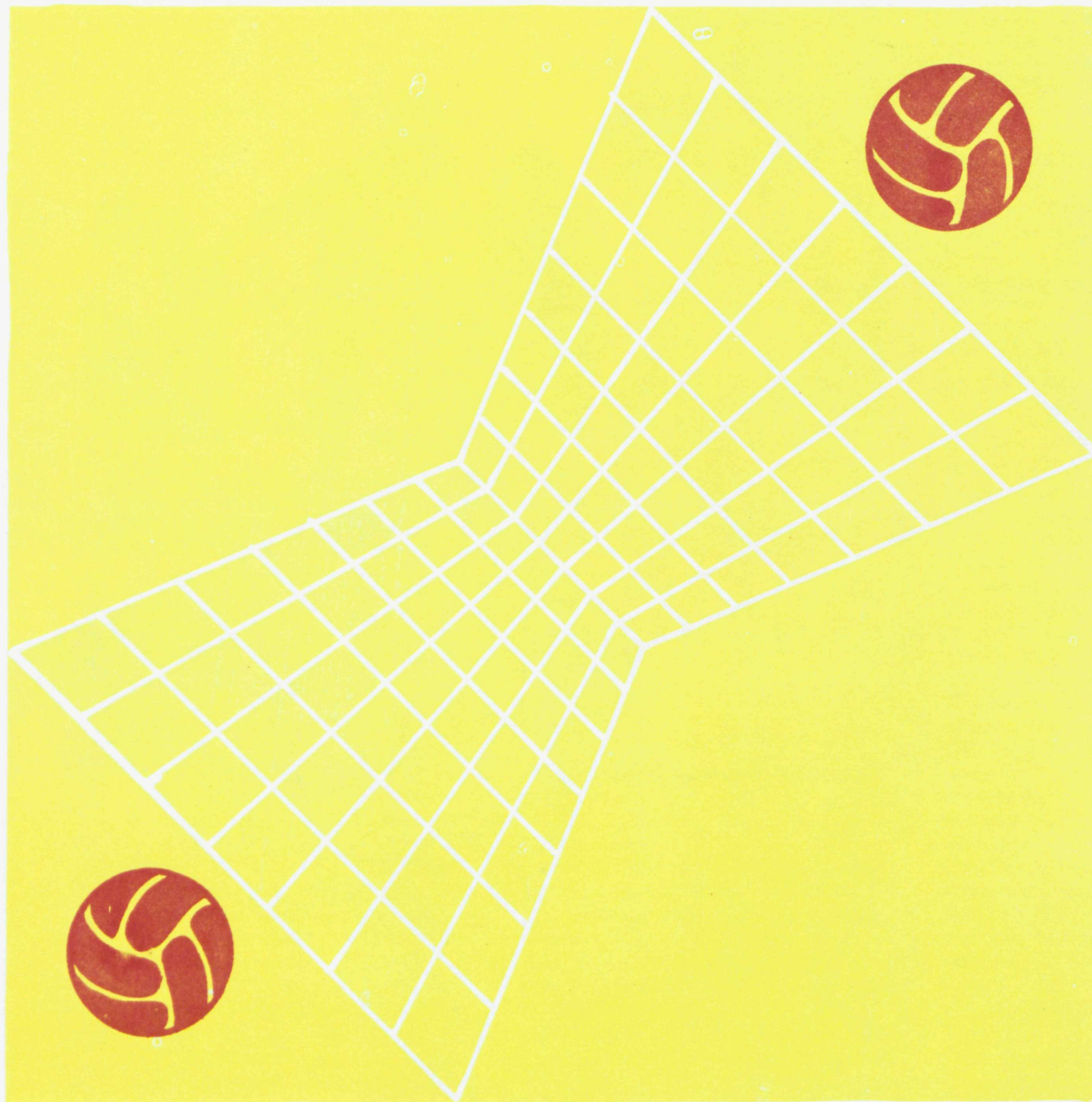
Lapsed! Mul on hea meel, et te mind mu sünnipäe-
val meeles pidasite. Aitäh Kärkla Noorte Raamatu-
sõprade Klubile ja Kalev Sinisaarele Kajamaalt ja
Neeme Algkooli lastele ja Aili Saksale Võrust ja
Janno Laarile Paldiskist ja ... Oi, neid õnnitlus-
kaarte on nii palju, et ühe hingetõmbega ei saa
kuidagi ära öelda.

Aitäh kõigile! Püüan, jah, edaspidigi pildikirevaks,
lustakaks laste sõbraks jääda. Ja teie, lapsed, olge
mulle selles ikka abiks. Kirjutage juffe ja luuletusi
ning joonistage. Ning lihtsalt niisama kirjutage ka!

Teie kümneaastane Täheke

SEDA PUNAST JOONIT MÕÕDA LÕIKA VÄLJA KÕRVALOLEV KÄSITÖÖLEHT

See paberist korvike voldi jooniste järgi kokku. Siis võta nõõbike või pärlike ning seo see niidi ühte otsa. Niidi teine ots nõõ-

lu läbi korvi nurga. Kui kõik see tehtud, võid mängima hakata. Võta korvike pihku ja proovi nõõbikest korvi püüda!

Joonistanud K. NIINEPUU

Nagu sa esikaanel nägid, on karu suvisest rahmeldamisest nii väsinud, et aina põõnab oma pehmes soojas samblakoopas ja noriseb magada. Kui ta peakski mõnikord ärkama, siis ainult selleks, et keerrata teist külge, imeda natuke aega käppa ja uuesti uinuda.

Ka siil ja mäger magavad urus mõnusat talveund.

Rästik ja nastik on puujuure all päris pulkkõvaks külmunud. See ei tee neile midagi. Kevadel hakkab päikene soojalt paistma ja madudele tuleb jälle eluvaim sisse.

Mutt ei pea lugu talveunest. Ta on nüüd sügaval maa all, kuhu külm ei ulatu, ning muudkui kaevab tulleid. Milleks tal tulleid vaja! Aga selleks, et leida toiduks tõuke ja ussikesi.

Rähnile maitsevad talvel männiseemned. Neid raiub ta oma nokkpeitliga käbidest lahti. Kui lapsed leiavad puu alt lumelt puruks toksitud käbisid, siis nad ütlevad: «Näe, siin on rähni sepikoda!»

Metsise toiduks on talvel okaspuuvõrsed. Nende peenestamiseks vajab ta aga kõhtu veskikivisid. Aeg-ajalt lendab metsis raudteetammidele või maanteedele kruusa otsima ja mõtleb: «Kui head inimesed puhastaksid kruusahunnikuid lumest ega laseks neil kõvaks külmuda, siis saaks kivikesi kergemini kätte!»

Rebane on hakanud suureks rännumeheks. Iga päev sörgib ta oma urust kaugele-kaugele saaki jahtima. Mis parata — talv on toiduvaene aeg.

KUIDAS METSARAHVAS TALVEL ELAB?

Pödra ja metskitse eluase on nüüd heinakuhjade või metsa inimeste poolt seatud söögisõimede lähedal. Teadagi miks!

Tihane, leevike, harakas ja hakk kolivad metsast asulasse elama. Ikka kõhumure pärast! Lapsed riputavad ju akna külge või oksale pekitükikesi. Nii mõneski aias on lindudel tõeline söökla. Seal leidub alati kanepi- ja päevalillseemneid ning muud sulleliste suupärast.

Jänes pani selga uhiuue valge kasuka. Ta on lumega ühte karva ja ega teda kerge näha olegi. Päevalgel lamab jänes põõsa varjus, videvikus silkab ta põllule lume alt rukkiorast välja kraapima ja nosima. Jänes käib ka aedades õunapuid koorimas.

Joonistanud V. KOTKAS

ELKNÜ Keskmittee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lasteajakiri «Täheke» nr. 1 — 1970, XI aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskmittee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 25. XI 1969. Trükkida antud 19. XII 1969. Paber 90X60/8. Trükkipooginaid 2. Arvestuspooginaid 287. MB-10748. Tellimise nr. 1239. Trükkikoda «Oktoober», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

Esikaanel V. Kotka joonistus «Soojas samblakoopas».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,87 учётно-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Таллин, Креуцвальд, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 1239. Тираж 56 000.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

TÖID SOOME JA EESTI LASTE JOONISTUSVÕISTLUSELT

«Autoportree» —
7-aastane
DIANA JOONSOO
Pärnust

«Koduõu» —
6-aastane
MARGIT Soomest

«Laplane» —
5-aastane
VALPURI Soomest